

Tonny van Diemen

'Afhankelijkheid is een vervelend gevoel'

Tonny van Diemen heeft haar kantoor aan het einde van de gang van de Zml-afdeling. Zij is directeur van de V.S.O-afdeling Mytyschool Ariane de Ranitz. Zij is de eerste in de komende reeks portretten van personeelsleden die op de Website van de school zullen worden gezet. Op deze wijze kunnen geïnteresseerden een ruimer beeld vormen van de persoon 'achter' een functie.

Willem Bottinga

We hebben afgesproken op haar kamer. Wanneer ik binnenkom is zij nog druk bezig achter haar bureau. 'Ik kom eraan, even dit afmaken'. Na wat getik op haar computer staat ze op en loopt naar de vergadertafel waaraan ik reeds plaatsgenomen heb. Een slanke vrouw, vijftiger, ze oogt redelijk lang en heeft een fris gezicht. Niet al te lang grijs haar, moderne look, en kleine blauwe ogen achter een onopvallende bril. Doordat ik samen met haar in de Pr-commissie zit heb ik haar manier van werken beter leren kennen. Ze analyseert dingen vlot, hakt knopen door en maakt dus een kordate indruk. Ze is sterk. Dat zie ik wanneer zij tijdens de algemene personeelsvergaderingen inhoudelijke of emotioneel lastige issues moet aankaarten. Ze blijft gefocust, zonder overigens kil te zijn.

'Tonny, vertel eens iets over jezelf, waar woon je, gezin, opleiding, waar heb je allemaal gewerkt enz.'

'Aha', ze werpt haar hoofd even in d'r nek en lacht even om deze 'ruime' opdracht.

'Nou, ja, ik ben 59 jaar en ik woon al 19 jaar in Amersfoort. Daarvoor heb ik op diverse plekken in Nederland gewoond, van Groningen tot Vlaardingen. Oorspronkelijk kom ik trouwens uit Lisse.

Ik heb drie dochters, 31, 29 en 25 jaar en heb inmiddels twee kleinkinderen.

Ik sport redelijk veel, zoals wandelen en badminton, beetje fitness, lezen...van alles wat, thrillers, romans.

Pabo gevolgd, afgebroken studie pedagogiek, afgeronde post- HBO opleiding leidinggeven en, tja, nog wel een aantal interne scholingen dit en dat.'

Ze kijkt langs mij heen naar buiten, ze graaft in haar herinnering, vindt iets en kijkt me weer aan.

'Ja, ik heb heel veel verschillende banen gehad....., ik ben trouwens ooit, eind jaren zeventig, begonnen in de volwasseneneducatie, een vorm van tweede kans onderwijs voor vrouwen die niet de kans gekregen hadden om hun middelbare school af te ronden. Ze konden zelf aangeven wat ze wilden leren. Er was genoeg geld voor vraaggestuurd, projectmatig onderwijs, en ik gaf daar uiteenlopende vakken. Dat heb ik zes jaar gedaan.

Vervolgens ben ik naar Groningen verhuisd en ben een tijdje uit het onderwijs geweest. Ik heb daar een informatie- en documentatiecentrum opgericht voor mensen met een handicap. Ook in Drenthe trouwens.

Het vraaggestuurde onderwijs is trouwens naar mijn mening de weg tot goed onderwijs. Ik denk dat wij ook op Mytylschool 'Ariane de Ranitz' nog wel een slag kunnen maken in die richting'.

Vraaggestuurd onderwijs:

"Bij vraaggestuurd onderwijs wordt uitgegaan van de behoefte van de leerling aan bepaalde informatie en lesstof. Het uitgangspunt van vraaggericht onderwijs is dat alle leerlingen leervragen hebben. Om de intrinsieke motivatie van de leerling te stimuleren, is het van belang dat er naar de leervragen van de leerling geluisterd wordt. Het aanbod kan hierdoor op de leerling afgestemd worden"

Bron: Leraar24 26-10-2009

Waar komt het idee om zo'n centrum op te zetten vandaan?

'Dat heeft onder andere te maken met het feit dat mijn oudste dochter geboren is met Spina Bifida. Ik ben twee jaar bezig geweest met het opzetten van dat centrum. Er was wel een landelijk centrum, maar men wilde het ook per provincie gaan realiseren. Het is nu onderdeel van het groene kruis.'

'Daarna?'

'Vervolgens ben ik naar het midden van het land verhuisd. In Huizen ben ik begonnen als directeur van de basiseducatie, terug naar m'n roots, de volwasseneneducatie. Dat hele gebeuren is later allemaal opgegaan in het ROC. Later was ik opleidingsmanager bij een ROC voor Zorg en Welzijn. Negen jaar geleden ben ik daarmee gestopt, en ben ik zes jaar lang directeur van een VMBO/MBO in Naarden geweest'. En nu zo'n drieënhalf jaar Mytylschool 'Ariane de Ranitz'.

Hoe kwam je op de Mytylschool terecht?

'Inmiddels 55 jaar, vond ik het weer tijd een andere uitdaging aan te gaan. Ik houd daarvan. Ongeveer een half jaar voordat ik hier kwam ben ik om me heen gaan kijken. Ik kwam de vacature tegen in de krant. Sommige dingen komen op het goede moment voorbij. Er werd iemand gevraagd die ervaring had met het VMBO. Ik kende de infrastructuur, de zorgstructuur van de gehandicaptenwereld vanwege mijn dochter en vanuit mijn baan als opleidingsmanager bij een ROC voor Zorg en welzijn. Voeg daaraan toe dat mijn partner in de gehandicaptenzorg werkt. Veel dingen kwamen voor mij samen, het paste bij mij'.

Wat trof je als nieuwe directeur aan en wat heb je opgepakt?

'Op de eerste plaats een heel hard werkend en betrokken team. Ik vond het prettig hen te kunnen ondersteunen. Gelijktijdig met mijn komst werden er op de drie afdelingen, Praktijkonderwijs, ZML en VMBO teamleiders aangesteld. Ik heb gemerkt dat daardoor een nieuw elan is ontstaan. Er wordt op heel veel fronten aan de weg getimmerd. En wat ik in mijn team erg waardeer is dat ze tegelijkertijd zorgen voor een goede sfeer en ik vind dat ze sterk in hun voorbeeldfunctie naar de leerlingen zijn.

Wat mij onmiddellijk in het oog sprong was het feit dat de onderwijsfaciliteiten ondermaats waren in vergelijking met de faciliteiten die ik op andere scholen heb gezien. Er waren geen goed uitgeruste praktijklokalen, terwijl je in het VMBO, Pro en ZML met name zou moeten leren door te doen.

De uitdagingen waren voor mij al duidelijk. Inmiddels hebben we de keuken in het SO-gebouw, waar wij van het VSO gebruik van maken, gemoderniseerd. We hebben in het VSO-gebouw een winkel opgezet en voor onze leerlingen een ruimte gecreëerd. Het schoolplein voor het VSO-gebouw is na de sloop van 'Klein Galgenwaard' voorzien van een overkapping en tafeltennistafels. Verder moeten we nog meer investeren in stageplekken en leer-werkplekken. Daar wordt hard aan gewerkt. Op 17 januari wordt de fitnessruimte in een nieuw gebouw even verderop geopend.

De uitdaging die ik hierin vind is het realiseren van faciliteiten ondanks dat de middelen er lang niet altijd voor zijn. Dus moet ik die middelen zien te vinden in sponsoring bijvoorbeeld. De komende bezuinigingen zullen de uitdagingen trouwens nog groter maken, al praten we dan meer over het terrein van de personele inzet. Klassen zullen groter moeten worden en de zorg komt daarmee in het gedrang. Dat baart mij zorgen.

Maar goed, ons netwerk van instanties, organisaties en zorginstellingen om voor onze leerlingen een zo goed mogelijke leeromgeving te creëren is in de afgelopen paar jaar dan ook enorm gegroeid. De samenwerking wordt steeds directer. Dat vergroot de kansen om het een en ander te realiseren en zal ook helpen om de komende mindere tijden te doorstaan.

Ik vind het van groot belang dat onze leerlingen de best mogelijke begeleiding en onderwijs moeten krijgen, omdat het voor hen veel lastiger en complexer is om een eigen plek te verwerven. Leerlingen moeten zoveel mogelijk zelfbewust zijn zodat ze zelf kunnen beschikken over hun toekomst. Wij moeten er van alles aan doen ze daarop voor te bereiden. Eigen keuzes, zelf keuzes kunnen maken, dat is de kern van de zaak. Zelf 'in-control' zijn. Daar word je gelukkig van. Afhankelijkheid is een vervelend gevoel'.